

мически контрасти — М. е действувалъ, а и до сега не е престаналъ да упражнява мощно въздействие върху слушателитъ. Но неговата оперна музика, при пълно овладяване на формата, е една смѣсица отъ италиански, нѣмски и французски оперни стилове, построена често върху немотивирани външни ефекти. Въпрѣки това, обаче, М. има голѣмо историческо значение, съ влиянието, що е упражнилъ върху оперното творчество на XIX вѣкъ. Освенъ изброенитъ по-горе творби той е писалъ още: три „факелтанца“ за духовна музика, една увертюра-маршъ (за откриване на Лондонското изложение), една кантата (по случай откриването паметника на Гутенберга въ Майнцъ), седемъ духовни оди — за 4 гласа а cappella (по Клопштокъ), една ода за скулптора Раухъ — за соли, хоръ и оркестъръ, единъ химнъ „На Бога“, кантата „Гениятъ на музиката на гроба на Бетховена“, 12 двухорови псаломъ, единъ тригласенъ канонъ, едно „Отче нашъ“, много пѣсни съ съпроводъ на пиано, дребни клавирни и други инструментални композиции, както и такива за разни важни случаи отъ живота на височайши особи, нѣколко творби отъ юношеско време, между които най-значителната е монодрамата „Любовта на Тевелинденъ“ — за сопранъ соло, хоръ и кларинетъ.

Майеръ, Лиза Мария — Mayer, Lisa Maria — компонистка, род. 22 май 1894 въ Виена, ученичка на Виенската академия, компонирала: една симфоническа фантазия за теноръ, смѣсенъ хоръ и голѣмъ оркестъръ, единъ струненъ квартетъ, клавирни нѣща, пѣсни съ пиано и оркестъръ и др.

Майеръ-Маръ, Морицъ — Mayer-Mahr, Moritz — пианистъ и педагогъ, род. 17 ян. 1869 въ Манхائمъ, писалъ: „Техника на клавирната игра“, „Техниката на клавирното свирене“ и издалъ клавирни творби на Шопенъ, Брамсъ и др.

Майнардусъ, Лудвигъ Зигфридъ — Meinardus, Ludwig Siegfried — именитъ ораториенъ компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 17 септ. 1827 въ Хооксли (Олденбургъ), умр. 10 юлий 1896 въ Билефелдъ,

училъ въ Лайпцигската консерватория при Менделсонъ и Мошелесъ, по-късно при Листъ въ Ваймаръ и А. Б. Марксъ въ Берлинъ, директоръ на Пѣвческата академия въ Глогау, две години преподавателъ въ консерваторията въ Дрезденъ (по покана на Рисъ), после музикаленъ директоръ въ Олденбургъ — до 1874, когато се преселва въ Хамбургъ, а следъ три години отива въ Билефелдъ като органистъ. Творби: 2 симфонии, нѣколко струнни квартета, 3 клавиририя, единъ клавириквинтетъ, единъ октетъ за духовни инструменти, нѣколко сонати за цигулка, нѣколко хорови балади и, главно — неговитъ голѣми оратории: „Симонъ-Петъръ“, „Гедеонъ“, „Царъ Саломонъ“, „Лютеръ въ Вормсъ“ и „Одрунъ“. Освенъ това: литургийни пѣсни за 4-гл. хоръ и органъ, клавирни композиции, много пѣсни и опера — „Одалискитъ“. Писателски трудове: „Погледъ върху зародиша на нѣмската опера въ Хамбургъ“ (1878), „Нѣмската музика презъ XVIII и XIX ст.“ (1887), „Класицизмътъ и романтизмътъ въ нѣмската музика“ (1893), „Моцартъ — единъ артистически животъ“ (1883), една автобиография и др.

Майорано, Гаетано — Majorano, Gaetano — наричанъ „Касарели“ — баща на пѣнието, знаменитъ италиански кастратъ-сопранистъ, род. 16 априль 1703 въ Бари, умр. 30 ноемв. 1783 въ Санта-Дорато, ученикъ на Порпора въ Неаполъ, пѣлъ съ триумфаленъ успѣхъ въ Италия, Лондонъ и Парижъ. Въ „Concerts spirituels“ въ Парижъ просто очудвалъ слушателитъ си съ съвършенството на техниката, силата и обема на гласа, както и съ изыществеността на изпълнението. Отрупанъ съ богатства, и обсипанъ съ почести, той се завръща въ родината си, дето си купува имението Санта Дорато и, всеобщо уважаванъ, умира на 80 годишна възраст, оставилъ име на единъ отъ най-голѣмитъ представители на старото италианско пѣвческо изкуство.

Майоръ, Юлиусъ Ю. — Major, Julius J. — унгарски пианистъ и компонистъ, род. 13 дек. 1858 въ Кашау (Унгария), умр. 30 ян. 1925 въ Будапеща, училъ въ Б.-Пещенската музикална академия при Робертъ Фолкманъ и Францъ Еркелъ, осно-